

[Hans Hedtoft.]

har medvirket til den beslutning fra det udenrigspolitiske nævn, som er offentliggjort. Jeg er glad for, at det ved disse forhandlinger i det udenrigspolitiske nævn lykkedes at få konstateret enighed blandt samtlige demokratiske politiske partier om det, der skulle være forholdsordrens egentlige indhold. Men problemet om forholdsordrens formulering, denne formulerings rigtighed eller holdbarhed, er naturligvis et problem, der nu må tages stilling til i det udvalg, som er nedsat til diskussion om dette.

Elgaard: Jeg vil gerne gøre nogle få bemærkninger til det, der er sagt, efter at jeg sidst havde ordet. Først nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Løjre).

Det ærede medlem fremsatte i sin ordførertale en urigtig bemærkning, som ikke er ny, og som ikke bliver rigtigere ved at gentages. Den rummer i en nøddeskal hulheden i den modstand, der stadig kommer til orde imod den forlængst vedtagne Atlantpagt. Det ærede medlem sagde omtrent således: Danmark har ved sin tilslutning til Atlantpagten opnået en øget risiko uden at styrke vestmagterne.

Det ærede medlem må tilgive mig, at jeg finder, at dette er dunkel tale. Hvad tilsigter man fra radikal side med at stille disse to ting i sammenhæng med hinanden: en forøget risiko for Danmark og ønsket om at styrke vestmagterne? Er det at forstå således, at det radikale venstre ville være med til at løbe den formodede forøgede risiko, hvis det virkelig kunne styrke vestmagterne? Eller er meningen blot den, at man mener, at Danmarks tilslutning til Atlantpagten hverken gavner Danmark eller de øvrige vestlige nationer. Hvis det er det radikale venstres mening, er jeg ganske uenig med det ærede medlem.

Hvis det første er tilfældet, må den radikale indstilling til dansk udenrigspolitik virke foruroligende. Et lands udenrigspolitik må dog i første række tage sigte på beskyttelse af landets egne interesser. Det kan hverken være Danmarks sag at varetage andre landes interesser forud for egne — og det mener jeg netop heller ikke er sket — eller at ofre sine egne interesser for andres. Heller ikke dette er sket. Man må bedømme den situation, Danmark befinder sig i således, at alle hensyn er vel overvejede, og at det, man tilstræber, er styrkelse ikke alene af Danmarks sag, men også af frihedens.

Jeg vil gerne spørge det radikale venstres

ordfører: Hvilken anden løsning på Danmarks sikkerhedsproblem kan han da anvise? I den henseende synes jeg ikke, at det ærede medlems tale gav noget fingerpeg, og man kan ikke være ligegyldigt indstillet overfor spørgsmålet om et lands sikkerhed under de urolige forhold, verden i øjeblikket lever under. Det ærede medlem kan i virkeligheden kun anføre, at FN's pagt yder Danmark den fornødne sikkerhed, og at Atlantpagten derved — således må jeg forstå det — i bedste fald er overflødig.

Men det ærede medlem overser jo ganske, at der i tiden efter FN's oprettelse er indhøstet rige erfaringer om denne organisations muligheder. Disse er meget betydelige på en række vigtige områder, men på dette specielle område: at sikre freden ved omgående indskriden mod fredsbrud, selv af isoleret karakter, har FN's sikkerhedsråd en efterhånden lang praksis bag sig. Sikkerhedsrådets virksomhed har her ikke været uden virkning, men alene på det mæglende område. Jeg ser her bort fra det ganske specielle tilfælde i Korea; andre steder, hvor fjendtligheder er udbrudt eller har været ved at udbryde, i Palæstina, i Kashmir, i Indonesien — for at nævne de kendte eksempler —, er det lykkedes sikkerhedsrådet at stabilisere forholdene, og jeg kan vel også sige i visse tilfælde indkapsle situationen, men sikkerhedsrådet er i intet tilfælde gået så vidt som til at stemple urostitfere som fredsbrudere og iværksætte sanktioner heroverfor, undtagen i Korea.

Dette er en naturlig følge af den særlige afstemningsmåde i sikkerhedsrådet, det såkaldte vetosystem, der kan misbruges, men som i sin tid var udtryk for en saglig vurdering af sikkerhedsrådets storpolitiske muligheder for at gribe ind i en konflikt. Men denne mulighed består ganske uafhængigt af Atlantpagten og andre regionale ordninger, f. eks. de østeuropæiske landes forbund. Atlantpagten ændrer overhovedet ikke vore rettigheder og forpligtelser som medlem af FN, men tjener til udbygning af det kollektive sikkerhedssystem, som ifølge FN-pagten skulle være grundlaget for al politik landene imellem. Den er et præcist udtryk for den tanke, som ligger til grund for bestemmelsen i FN-pagten artikel 51, der jo siger, at intet i pagten skal indskrænke den naturlige ret til individuelt eller kollektivt selvforsvar i tilfælde af et væbnet angreb mod et medlem af De Forenede Nationer, indtil sikkerhedsrådet har truffet de fornødne forholdsregler til opretholdelse af fred og sikkerhed. Det er nu engang en gammel og prøvet sandhed, at det er bedre at forebygge